

N:o 38.

Af Herr von Koch, Nils Samuel: Om upprättande af en stamtrupp i Blekinge och Marinregementets indragning.

Då man länge förgäfvos bedt om hjälp måste man försöka att hjälpa sig sjelf så godt göra låter.

Både under den gamla och innevarande Representationen har jag tillåtit mig *antyd*a den åsigt, att det i militäriskt, ekonomiskt och sedligt hänseende, enligt min tanke, vore nödvändigt, att annorledes ordna försvaret uti Blekinge. Jag framkastade den — redan länge af mina yngre sakkunniga vänner bland flottans befäl — hysta åsigt om lämpligheten af båtsmännens ersättande med dugligt sjöfolk och begärde, att Blekinge, likasom de flesta andra landsorter, måtte erhålla *en å landet förlagd stamtrupp*.

Jag måste uppriktigt bekänna, att sedan jag hört huru dessa båda förslag — hvilka naturligtvis icke en jurist uppfunnit — allt mera omfattades i orten af nästan alla upplysta fosterlandsvänner, var det med vemod jag läste hvad Kongl. Maj:ts nådiga Proposition innefattar, angående ordnandet af försvaret i Blekinge. Båtsmansinstitutionen bibehållen. Marinregementet väl öfverlemnadt till det s. k. Landtförsvaret, men i ändamål att vara *dels* den enda kärna och föresyn i landtförsvarsväg för Blekinge ungdom och befolkning i fred och krig, *dels* garnison å en fästning, om hvars försvar sådana, för hvarje Svensk och särdeles hvarje i dess grannskap boende person, upprörande yttranden från alla sidor nu fällas, att man skulle vara tröstlös, om man toge dem för fullt allvarligt menade.

Debatten om nämnda Proposition, de derunder af krigsministern och en snillrik, äfven militäriskt bildad statsman fällda yttranden, samt en enskild motion angående båtsmansbället, som jag tror mig känna nu vara det nästan enhälliga uttrycket af opinionen hos alla i mannaålderns kraft befintliga — icke genom föregående yttranden komprometterade — sjöofficerare hafva ingifvit mig nya förhoppningar. Med

hoppet har kommit mod att i yttersta stund våga det yttersta försöket för hvad jag tror *nu* böra ske, om det ej skall blifva för sent, ehuru jag noggrannt förutser, att när den gamle skrifvaren framkommer med egna *direkta* förslag på försvarsverkets område, han naturligtvis dervid äfventyrar, att mötas af den fruktansvärdaste af alla motståndare — åtlöjet.

Emellertid och för att i möjligaste måtte afväpna denne, och dessutom för att icke visa den missaktning mot Representationen, att föreslå hvad som måhända icke låter sig utföras, utfäster jag mig, att så snart jag fått rådfråga några upplysta militärer, i afseende å lämpligaste sättet att inrätta en indelt stamtrupp för Blekinge, inkomma med så fullständigt förslag derom, som mina svaga krafter tillåta.

Nu och på sista motionsdagen måste jag dock bevara min talan för det i *försvarsväg* om icke bortglömda, dock mycket förbisedda Blekinge och, jemte det två andra motioner äfven med hufvudsakligt afseende på detta försvar af mig nu väckas, tager jag mig härmed friheten vördsamt föreslå,

att Riksdagen beviljar anslag till och för sin del beslutar upprättandet af en *stamtrupp* af omkring 500 man, *förlagd och spridd å landet i Blekinge län*, samt att Marinregementet alldeles indrages.

Här vill jag, upprepande förbehållet att få inkomma med fullständigt förslag, nu nämna, att i detta ämne, likasom i afseende å de två andra förslagen, jag ställt på mig, såsom motionär, den, efter min tanke, nödvändiga fordran vid reorganisationer, att de kunna verkställas *utan nya skatter*, än mindre *nya statslån*, och så, att blott förut befintliga tillgångar användas på ändamålsenligare sätt.

Angående särskildt den föreslagna, stamtruppen i Blekinge inträffar den för ögonblicket beklagliga, men kanske för framtiden lyckosamma tillfällighet, att Blekinges försvar synes vara = noll, en "tabula rasa", ett fält, på hvilket man ju derföre kunde åtminstone utan fara att få något sämre, hängifva sig åt försöket, att närma sig de önskningar i afseende å en stamtrupp, derom jag föreställer mig flertalet af medborgare nästan äro ense.

Jag vill derföre redan nu antyda att jag såsom *grunder och mål* vid organisationen vill hafva uppmärksamheten ständigt riktad deruppå:

att *kunskap* är makt och *sedlighet*, dygd en ändå större.

att den stamtrupp, kring hvilken ung och gammal "man ur huse" förtroende- och förtröstansfullt skall sluta sig vid tillfällena af yttre eller inre faror, bör vara, så vidt möjligt är, sådan att *hwarenda man* af stamtruppen jemte det han är undervisare — instruktör — äfven är uppfostrare, så till vida, att lärjungarne blicka upp till lärarne, såsom en föresyn i *taglydnad, sedlighet, ordentlighet, arbetsamhet* och *yrkesskicklighet*.

att man strängt vidhåller icke de små, af tidsförhållandena beroende bisakerna uti *indelningsverket*, men dess stora *grundtanke*, den nemligen, att de krigsmän, hvilka ej tillhöra vapen, uti hvilkas öfning hela deras tid *alltid* måste användas, böra *under freden*, jemte krigarnes, utöfva ett annat medborgerligt yrke, på det nyttig arbetskraft icke måtte spillas, det länge föraktade fredliga arbetet äfven får en liten, men väl behöflig del af det krigiskas ära, samt framför allt *sysslösheten* — det ondas upphof — icke måtte blifva regel, arbetet undantag, inom det yrke Sveriges bildade ungdom väl länge fortfarande kommer att med förkärlek välja, samt

att den största möjliga utveckling af själs- och kroppskrafter, jemte för det dyra fosterlandets försvar fullt nödig färdighet uti vapnens bruk hos hela den manbara befolkningen må vinnas med minsta uppoffring af penningar och af *fullväxta mäns* särdeles för modernäringen dyrbara och här korta arbetstid.

Stockholm den 29 Januari 1870.

N. S. v. Koch.